

Aleksandra Wiktorow

RF/WUE/POG/00/XX/00

**Rzecznik Finansowy
Al. Jerozolimskie 87
02-001 Warszawa**

**Sąd Rejonowy
I Wydział Cywilny
ul. ...
00-000 ...**

Powód: Jan Kowalski

Pozwany: XYZ

sygn. akt: I C 00/00

wartość przedmiotu sporu: 5.949,47 zł (słownie: pięć tysięcy dziewięćset czterdzieści dziewięć złotych, 47/100)

OŚWIADCZENIE RZECZNIKA FINANSOWEGO ZAWIERAJĄCE ISTOTNY DLA SPRAWY POGLĄD

Na wstępie Rzecznik Finansowy pragnie poinformować, iż na mocy ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (dalej: „Ustawy”), z dniem 11 października 2015r. urząd Rzecznika Ubezpieczonych został przekształcony w urząd Rzecznika Finansowego, który przejął do dalszego prowadzenia sprawy skierowane do Rzecznika Ubezpieczonych.

Przykładowe oświadczenie Rzecznika Finansowego zawierające pogląd istotny dla sprawy

Działając na podstawie art. 28 w/w Ustawy, Rzecznik Finansowy w trybie art. 63 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 101 z późn. zm.) niniejszym przedstawia istotny dla sprawy pogląd.

I. Stan faktyczny

W dniu ... 2015 roku do Biura Rzecznika Finansowego został doręczony wniosek Powoda o przedstawienie poglądu istotnego dla sprawy. Prawdliwość postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez XYZ (zwane dalej: „XYZ”) nie była przedmiotem działania Rzecznika Ubezpieczonych w trybie, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych.

W świetle dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, wyłania się następujący stan faktyczny. W dniu ... 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do Powoda samochód marki Sprawca zdarzenia posiadał w pozwanym zakładzie ubezpieczeń obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poszkodowany zgłosił Pozwanemu zaistnienie zdarzenia, po czym XYZ nadało sprawie numer Poszkodowanemu przedstawiono kosztorys naprawy, opiewający na kwotę 3.012,84 zł, który stanowił podstawę wypłaty odszkodowania. Kosztorys ten uwzględniał naprawę samochodu przy użyciu części zamiennych (urealnienie na części zamienne ... 60%) oraz stawkę roboczogodziny w kwocie 60 zł. Poszkodowany stwierdził, że wypłacona kwota nie stanowi naprawienia szkody w jego majątku, na okoliczność czego przedstawił kosztorys sporządzony przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego, opiewający na kwotę 8.762,31zł. Ubezpieczyciel nie uznał kosztorysu przedstawionego przez poszkodowanego. Pomimo kierowania przez Powoda wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Pozwanego, XYZ nie zmieniło swojego stanowiska.

II. Stan prawny

A. Odpowiedzialność gwarancyjna zakładu ubezpieczeń

Analiza tak ukształtowanego stanu faktycznego pozwala na sformułowanie przez Rzecznika Finansowego wniosku, że w niniejszej sprawie za bezsporną należy uznać okoliczność istnienia

odpowiedzialności gwarancyjnej Pozwanego za naprawienie przedmiotowej szkody. XYZ uznało bowiem swoją odpowiedzialność. Spór dotyczy natomiast zakresu tej odpowiedzialności, tj. właściwego zakresu zobowiązania Pozwanego, w szczególności dopuszczalności zastosowania w procesie ustalania kwoty odszkodowania cen części zamiennych.

Zakres obowiązku odszkodowawczego ubezpieczyciela za szkody komunikacyjne z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczony jest przez przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 13 ust. 2 wyżej przywołanej ustawy, w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Podobnie, zgodnie z art. 36 ust. 1 tejże ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Przepisy te, w celu ustalenia zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela względem poszkodowanego, odsyłają zatem do regulacji Kodeksu cywilnego dotyczących odpowiedzialności za szkodę powstałą w związku z ruchem mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody (art. 436 w zw. z art. 435 k.c.) oraz do ogólnych reguł naprawienia szkody (art. 361, art. 363 k.c.).

B. Zakres odpowiedzialności za naprawienie szkody przez osobę zobowiązaną

Jeżeli chodzi o uprawnienia poszkodowanego w kwestii naprawy pojazdu oraz jej zakresu, wielokrotnie wskazywał na nie Sąd Najwyższy. Już w wyroku z dnia 3 lutego 1971 r. (sygn. akt III CRN 450/70) SN orzekł, iż o przywróceniu stanu poprzedniego można mówić tylko wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod każdym względem odpowiada stanowi tegoż samochodu sprzed wypadku. W doktrynie prawa cywilnego wskazuje się dodatkowo, iż szkodą jest nie tylko zmiana rzeczy zmniejszająca jej użyteczność, oceniana według zobiektywizowanych kryteriów, ale również każda inna zmiana, która nie odpowiada potrzebom właściciela, jego gustom ani zamiarom, choćby zmiana ta nie oznaczała obiektywnie pogorszenia rzeczy (tak np. W. Czachórski [w]:, System Prawa Cywilnego, Prawo Zobowiązań – Część Ogólna, Tom III, Część 1, red. Z. Radwański, Warszawa). Wyraz takiego stanowiska stanowią również inne wyroki Sądu Najwyższego: tak przykładowo Sąd

Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 1970 r., sygn. akt I CR 425/72, w wyroku z dnia 5 listopada 1980 r., sygn. akt III CRN 223/80, oraz w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r., sygn. akt I CKN 1466/99. Co więcej, zgodnie ze stanowiskiem judykatury i doktryny, pojęcie „ekonomicznie uzasadnionych wydatków” przeznaczonych na restytucję uszkodzonej rzeczy musi mieć odniesienie przede wszystkim do stanu sprzed szkody i nie powinno być powoływane w kontekście abstrakcyjnym.

Należy uznać, że poszkodowany podejmuje autonomiczną decyzję w przedmiocie wyboru miejsca zakupu części, a także miejsca naprawy. W wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r. (sygn. akt V CKN 308/01) Sąd Najwyższy stwierdził, że w przypadku uszkodzenia samochodu, odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Poszkodowany podejmuje w tym przedmiocie autonomiczną decyzję, której ubezpieczyciel nie może nakazać lub zakazać, ponieważ jego świadczenie ogranicza się do wypłacenia odszkodowania ustalonego zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania (wyrok SN z dnia 11 czerwca 2003 roku o sygn. akt V CKN 308/01).

C. Części alternatywne

W przedmiocie prawnej dopuszczalności stosowania cen części alternatywnych w procesie szacowania należnego odszkodowania bez zgody poszkodowanego i w sytuacji, gdy w pojeździe mechanicznym uszkodzone zostały części oryginalne, pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, Rzecznik Finansowy pragnie przedstawić następującą opinię.

W ocenie Rzecznika Finansowego bezsporne jest, że jeżeli sprawca szkody (lub w jego miejsce – zakład ubezpieczeń) ma obowiązek zrekompensować zaistniałą stratę, a poszkodowany posiadał w swoim samochodzie zamontowane części oryginalne, to ma on prawo użyć do naprawy części oryginalnych, a podmiot zobowiązany do wypłaty odszkodowania, ma obowiązek zwrócić w pełni koszty takiej naprawy. Wymiana ich na części alternatywne jest dla poszkodowanego wymierną szkodą i w konsekwencji może prowadzić do znacznej utraty wartości rynkowej pojazdu. Odmienna interpretacja takich sytuacji prowadzi *de facto* do ograniczenia prawa do pełnej rekompensaty poniesionej przez poszkodowanego szkody. Zaistniała różnica w wartości pomiędzy częścią oryginalną a zamontowanym do naprawy zamiennikiem jest niewątpliwie szkodą materialną z tytułu faktycznej niemożności przywrócenia stanu poprzedniego i powinna zostać zwrócona (wypłacona) poszkodowanemu. W ocenie Rzecznika, zakład ubezpieczeń może ustalić sumę odszkodowania

w oparciu o ceny części alternatywnych w sytuacji, gdy uszkodzony pojazd posiada części oryginalne, tylko wtedy gdy poszkodowany w toku likwidacji szkody wyrazi na to zgodę. Przy czym oświadczenie woli – zgoda poszkodowanego w tym zakresie musi być wyraźna. Za wyrażenie zgody nie można uznać przyjęcia świadczenia (świadczenia częściowego) ustalonego w oparciu o ceny części alternatywnych i jednostronne uznanie, że zobowiązanie zostało należycie spełnione, a w pozostałej części (różnicy pomiędzy sumą ceny części oryginalnych a alternatywnych) zakład ubezpieczeń (dłużnik) został zwolniony przez wierzyciela (poszkodowanego) z długu. Zakład ubezpieczeń może ustalić sumę odszkodowania w oparciu o ceny części alternatywnych także w sytuacji, gdy wymianie podlegają części nieoryginalne. Ustalenie w takim przypadku odszkodowania na podstawie cen części oryginalnych mogłoby stanowić wzbogacenie poszkodowanego, a co za tym idzie zachodziłaby zasadność zastosowania instytucji *compensatio lucri cum damno*. Nie można uznać za właściwe stanowiska, iż ustalenie sumy odszkodowania w oparciu o ceny części alternatywnych, w sytuacji o której była mowa powyżej, jest wykonaniem przez dłużnika zobowiązania zgodnie z jego treścią (art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 § 2 k.c.), zaś żądanie przez wierzyciela (poszkodowanego) określenia odszkodowania na podstawie cen części oryginalnych jest działaniem naruszającym obowiązek współdziałania z dłużnikiem przy wykonaniu zobowiązania (art. 354 k.c.) oraz wykraczającym poza zakres odszkodowawczy ubezpieczyciela za szkody komunikacyjne z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Rzecznik Finansowy pragnie także podkreślić, że stanowisko o niedopuszczalności narzucania poszkodowanemu naprawy pojazdu przy użyciu części zamiennych jest jednolicie prezentowane przez judykaturę oraz doktrynę. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1980 r. (sygn. III CRN 223/80) stwierdził, że spośród dostępnych na rynku części zamiennych jedynie naprawa przy zastosowaniu nowych części oryginalnych pozwala na odtworzenie stanu samochodu sprzed kolizji i nie spowoduje jednocześnie wzrostu jego rynkowej. Zwiększenie wartości samochodu po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem. Stanowisko takie prezentowane jest również przez sądy powszechne. Dla przykładu, w wyroku z dnia 25 stycznia 2008 r. (sygn. akt I C 1233/07) Sąd Rejonowy w Katowicach stwierdził, że w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę (w tym wypadku pozwany) obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy

uszkodzonej. Wydatki te obejmują w niniejszym przypadku koszt części nowych oferowanych przez producenta samochodu (tzw. części oryginalnych). Tylko takie części dają gwarancję należytej jakości i prawidłowego współdziałania z pozostałymi podzespołami samochodu powoda. Zważyć również należy, że nie można na uszkodzowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów (tzw. zamienników).

Podkreślić należy w tym miejscu również znaczenie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r. o sygn. III CZP 85/11, zgodnie z którym, jeżeli uszkodzeniu uległy części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu mechanicznego, i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, regułą powinno być stosowanie części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu mechanicznego lub równoważnych oryginalnym, tj. wyprodukowanym przez producenta części, który dostarcza producentowi pojazdu części do montażu pojazdów, zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnym, ustalonymi przez producenta pojazdu. SN całkowicie odrzucił automatyzm w stosowaniu części nieoryginalnych przy obliczaniu przez ubezpieczycieli wysokości odszkodowania, tylko dlatego, że są one tańsze i znajdują się w obrocie lub wyłącznie w programach komputerowych stosowanych przez ubezpieczycieli do wyliczenia wysokości odszkodowania lub też, że stosowanie tego rodzaju części wynika wyłącznie z przyjętych modeli „optymalizacji” likwidacji szkód z OC komunikacyjnego. W niniejszej sprawie, jak wynikało z treści pozwu, samochód uszkodzowanego wyposażony był w części oryginalne, a zatem, skoro uszkodzony żądał uwzględnienia cen takich części w kosztorysie naprawy, niezasadne jest narzucanie przez XYZ użycia części zamiennych.

Wskazujemy również, że zgodnie z przyjętymi w dniu 16.12.2014 r. Wytycznymi KNF dotyczącymi likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych, świadczenie z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów ustalane metodą kosztorysową powinno być ustalone w oparciu o wartość dostępnych części (Wytyczna 18). Ustalona przez zakład ubezpieczeń, na zasadach określonych w Wytycznych 17.1-17.4, wysokość świadczenia w zakresie kosztu części powinna zapewnić uprawnionemu możliwość dokonania nabycia nowej części, w miejsce uszkodzonej, na rynku lokalnym. W przypadku braku dostępności części o jakości niższej zakład ubezpieczeń powinien uwzględnić w wyliczeniu świadczenia wartość części o jakości wyższej (Wytyczna 18.2). KNF ograniczył liczbę grup części, które mogą być uwzględniane przez zakłady ubezpieczeń w kosztorysach naprawy do trzech: O, P oraz Q. Części O to części zamienne nowe, oryginalne, bezpośrednio pochodzące od producenta pojazdu, który zaświadcza, że są one tej samej jakości jak te, które były stosowane do montażu danych pojazdów. Części P to części nowe, nieoryginalne,

o porównywalnej jakości, objęte gwarancją producenta części (ale nie producenta pojazdu). Części Q to części zamienne nowe, tej samej jakości jak części pochodzące od producenta pojazdu, wyprodukowane przez tego samego producenta, który dostarcza części producentowi finalnemu pojazdowi lub części zamienne. Zakład ubezpieczeń powinien uwzględniać wyłącznie wartość części O – w przypadku pojazdów będących na gwarancji producenta. Producent uzależnia bowiem zachowanie gwarancji od wykorzystania w naprawie wyłącznie takich części. Identyfikacja zakładu ubezpieczeń powinna uwzględniać wartość części O, gdy uzasadnia to „szczególny interes uprawnionego”. Z taką sytuacją mamy do czynienia wówczas, gdy pojazd dotychczas był serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części O, a użycie części innej jakości może wpłynąć na wartość handlową pojazdu. W każdym razie, w ocenie KNF, zakład powinien wskazać jakość części (O, Q, P), które uwzględniono przy kalkulacji, ich producenta i dostawcy oraz przekazać informację o długości okresu gwarancji, jaką objęte są te części oraz od jakich (konkretnie wskazanych) producentów lub dostawców uprawniony może nabyć te części, po cenie zaproponowanej przez zakład ubezpieczeń. Z treści pozwu nie wynika, aby Pozwany zrealizował ten obowiązek. Rzecznik Finansowy prosi zatem o rozważenie przez Sąd możliwości zobowiązania pozwanego przez sąd do wskazania jakości części (O, Q, P), które uwzględniono przy kalkulacji, ich producenta i dostawcy oraz o przekazanie informacji o długości okresu gwarancji, jaką objęte są te części oraz od jakich (konkretnie wskazanych) producentów lub dostawców uprawniony może nabyć te części, po cenie zaproponowanej przez zakład ubezpieczeń. Obowiązek udzielenia powyższych informacji wynika z wytycznej 18.1.

D. Stosowane stawki roboczogodziny

W pierwszej kolejności, Rzecznik Finansowy pragnie nadmienić, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (*vide* uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r. o sygn. III CZP 32/03). Poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot kosztów robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (*vide* wyrok SN z dnia 11 grudnia 1997 r., o sygn. I CKN 385/97). Co więcej, w wyroku z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03) Sąd Najwyższy wskazał, że za koszty „ekonomicznie uzasadnione” należy uznać koszty ustalone

według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen średnich dla określonej kategorii usług na rynku. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującej poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałby poniesionej przez poszkodowanego szkody. Zgodnie z powoływanymi już Wytycznymi KNF z dnia 16.12.2014 r. w sprawie likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych, niezależnie od tego, czy wysokość świadczenia jest ustalana metodą serwisową, czy też kosztorysową, zakład ubezpieczeń nie powinien stosować praktyk skutkujących naruszeniem zasady pełnego odszkodowania. W szczególności zakład ubezpieczeń nie może przyjmować w przypadku rozliczenia szkody metodą kosztorysową innych niż w przypadku rozliczenia szkody metodą serwisową kryteriów uwzględniania cen części zamiennych i stawek za usługi warsztatów naprawczych (wytyczna 15.1). Na żądanie uprawnionego zakład ubezpieczeń obowiązany jest do wskazania warsztatu naprawczego świadczącego usługi naprawcze, w miejscu zamieszkania lub siedziby uprawnionego, który za cenę przedstawioną przez zakład ubezpieczeń w kalkulacji kosztów naprawy jest w stanie dokonać naprawy w sposób zapewniający przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. (Wytyczna 15.3). Celowe wydaje się zatem zażądanie od XYZ przedstawienia miejsca na terenie miejsca zamieszkania Powoda, który jest w stanie naprawić uszkodzony pojazd z uwzględnieniem stawki roboczogodziny w kwocie 60 zł.

E. Możliwość uwzględnienia roszczenia w wysokości uwzględniającej ceny części oryginalnych po udokumentowaniu naprawy

Rzecznik Finansowy pragnie w tym miejscu przytoczyć treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2003 r. o sygn. V CKN 1690/00, zgodnie z którym w rezultacie przywrócenia do stanu poprzedniego rzecz winna odzyskać takie same walory użytkowe i estetyczne, jakie miała przed wyrządzeniem szkody. Restytucja naturalna charakteryzuje się tym, że zmierza do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu i może przybrać różnorodne postacie w zależności od charakteru naruszonego dobra i rodzaju szkody. Rekompensata przy tym oznacza nie tylko przywrócenie stanu poprzednio istniejącego, lecz również stworzenie takiego stanu, który w przybliżony sposób zaspakajałby, jak poprzednio, naruszone potrzeby poszkodowanego. Co więcej, KNF w powoływanych już wytycznych uznał, że w przypadku zakwestionowania wyliczenia kosztów naprawy pojazdu zawartego w kosztorysie sporządzonym przez rzeczoznawcę lub warsztat

naprawczy na zlecenie uprawnionego zakład ubezpieczeń powinien uzasadnić, na jakiej podstawie przyjął, że kosztorys jest nieprawidłowy (wytyczna 15.5). XYZ w badanej sprawie nie uzasadniła dlaczego uznała, że kosztorys opiewający na kwotę 8.762,31 zł jest nieprawidłowy, ograniczając się do stwierdzenia, że roszczenie wynikające z kosztorysu nie może być uznane bez udokumentowania przeprowadzenia naprawy.

F. Koszty sporządzenia kosztorysu naprawy przez rzeczoznawcę samochodowego

Odnosząc się do roszczenia Powoda w przedmiocie zwrotu kosztów zlecenia sporządzenia ekspertyzy naprawy rzeczoznawcy samochodowemu, zdaniem Rzecznika Finansowego, koszty takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, a zarazem ich poniesienie jest celowe i ekonomicznie uzasadnione. Stanowisko takie uzasadnione jest w świetle orzecznictwa sądowego. Przykładowo, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r., sygn. III CZP 24/04 zajął następujące stanowisko: „odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”. W ocenie Rzecznika Finansowego, niniejszy stan faktyczny uzasadnia refundację Powodowi kosztów sporządzenia ekspertyzy, gdyż dopiero w wyniku zapoznania się z przedmiotową wyceną, poszkodowany powziął wątpliwości o nieprawidłowościach w wyliczeniu odszkodowania, które to wątpliwości, zdaniem Rzecznika, są uzasadnione.

III. Podsumowanie i wnioski końcowe

Zdaniem Rzecznika Finansowego, wypłacenie przez XYZ odszkodowania w oparciu o zastosowanie cen części zamiennych jest nieuprawnioną praktyką, która stoi w sprzeczności z zasadą pełnego odszkodowania.

Z uwagi na powyższe, w opinii Rzecznika Finansowego, roszczenie Powoda o rozliczeniu szkody w oparciu o ceny części oryginalnych uznać należy za słuszne.

Rzecznik Finansowy
Aleksandra Wiktorow

Załączniki:

1. Dwa odpisy oświadczenia Rzecznika Finansowego zawierające istotny dla sprawy pogląd;
2. Kopia wniosku Powoda o przedstawienie Sądowi oświadczenia zawierającego pogląd istotny dla sprawy.